

PETRIK IVÁN

A távollét mennyiségtana

A várakozás

elemi egysége öt perc, és ez pontosan tizenkettő része az örökkévalóságnak.

Az „itt leszek” olyan tér meghatározása, amely óhatatlanul torzul. A „siessetek” nem felszólítás, hanem az előző két állítás metafizikai egyenletté transzformálása. A megoldása pedig az, hogy két, egymásra merőleges üvegportálon keresztül hiába látszik az utcasarok túloldala, nem jön senki.

Ez pedig

kísértetiesen azonos egy parkolójegy lejárat dátumát alkotó óra-perc adat és a természetes időérzék közé ékelődő kávéivási kontinuummal. Pontosabban az ennek nyomán keletkező hiány lassú terjedésével. Ami viszont léptékhibás másolata egy tó lecsapolásának, amelynek oxigénhiányos újra-fogalmazása úgy hangzik, hogy az uszodai medence mélysége alkalmas testmagasság mérésére. Persze süllyedő lélegzetvételekkel mérve, ahogy egy fekvőbeteg rokon az erőleves hőmérsékletét méri abban a mesebeli városban, ahol minden ágy a gyógyulásé, s ami fordul, az csak jófelé fordul, mint kulcs a zárban a lakásajtón hosszú távollét után. De a távollét azt jelenti, hogy nincs sehol senki, nem jön a busz, a sarkon túl sincs semmi, és a sarkon innen is csak a „gyalogos közlekedés a túloldalon” felirat, egy tüntető sörkonzerv pánikszíneiből kibontakozó megfakult verébpár tipegése,



meg egy hajlongó, szecessziós
szemétkosár, sosem hozzá idomuló
mozdulatok maradványaival.

*A „sosem jártam itt” újragondolása
(az otthontalanság verzió)*

Nem kérdezem őket semmiről. Lecsiszolódott
épülttorlaszaik olcsó kötőanyagáról.
Fel sem merült, hogy
megkérdezzem őket bármiről.

A reggeli csúcs szülőcsatornáiról: guillotine-hang,
és bemondják a következő állomás nevét.
Közben folyvást elkanyarodik a rosszul világított folyosó
az orrom előtt. Nagy sebességű ablakaiban
vezetékkötegek, nyuszifüles plakátok, reményeik
fölös fényei, talajszint alá kergetett profán hitük

kínzóeszközei. Ha lenne kollektív tudattalanjuk,
és az egy cipő lenne, biztosan a sánpárok lennének
a cipőfűzői. Fent a felszínen pedig összegubancolják
a felsővezetékek koordinátarendszerét,
amelynek nincsenek állandó értékei.
Az emeletek közé szorult óránkénti évszak-
változások még nem azok. A működőképes liftek
biztosan nem.

Talán még azt sem tudják, hogy nem ajándékba kapták,
öröktől fogva birtokolják pincéik ablaktalan tripperét,
önáltatásaik csőtöréseit,
utcasarkok ilyen-olyan influenzáját,
aluljárók nyálkás gyógykészítményeit,
és ezeken kívül is megannyi
árleszállítást, torlódást és készletet.
A pusztuló öntudat
foghíjtelkekből épül, s majd vicceket mesélnek érette.
Mert persze, tudjuk, hogy Chuck Norris
kétszer volt Budán kutyavásáron.
Kapkodva szedi a levegőt a jó öreg

hetes busz, mert megakadt benne egyetlen követelőző utas. Végül mindenki (nincs kivétel) megérinti a leszállásért felelős küklopsz izzó egy szemét. Fogai közül kiszabadul valamennyi bliccelő miniodüsszeusz.

Polgárjoguk nincs, csak házi szorongásaik. Itt sétáltatják őket szatyrok magasában, járdapárában, mozgástörvényeket (és a taxonómiát) megkérdőjelezve. Amikor a reggelből, mintha mindegy volna, délelőtt lesz. A megszilárdult formák világa. Eljutunk a teremtetlenség dimenziótlan bénultságából, vagyis az éjszakai járatok sűrű múltjából a közlekedési káosz örökkévalóságába. A hóesésben a bódéjára topogva napilapokat pakoló újságoshoz, a devizahitelekhez, a HÉV-megállóhoz és a műkörömhöz. Amivel ugye nem lehet kivenni a jegyet és a visszajárót az automatából. Rossz válaszokat adunk az újabb és újabb kihívásokra. Egy plakát szerint ez már egy másik evolúció. Nem biztos, de a régi talán tényleg befuccsolt. Ahogy más a sör szaga, és megint más a kiöntött sör szaga. De nem kérdezek rá. Jóllehet nem vagyok idevalósi, csak véletlenül erre jártam. Azzal biztatom magam, hogy kiöli majd belőlem a kétségeimet egy sebészi pontosságú útvonaltervező, még úgy is, hogy inkább elfelejteni szeretném a jól ismert utat. De bérlet helyett már csak jegyet váltok. Ez mindenképpen optimizmusra vall, ha az itt-tartózkodás perspektívájából már kibújnék, mint hálósákból egy emészthetetlen hajnalon. Persze egy másik hajnal másik, immár megoldhatatlan problémájaként. Hogy hol van itt fagy. Szél. Hulló hó, lombtakaró. A talpam alatt némiképp váratlanul: a föld dobbanó szíve. Csatakosan. Emlékeim alapján úgy azonosítom, hogy végtére ez is csak egy kis sár. Április betonbolondjainak gyógyíthatatlan örületében csak tréfa a föld elátkozott kérgén.